

Sygn. akt V KKN 318/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 22 listopada 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Tomasz Grzegorzczuk

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2000 r.

sprawy **M. S.**

skazanego z art. 215 § 2 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 lutego 1998 r., sygn. II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 26 listopada 1997 r., sygn. III K [...]

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego M. S.

U Z A S A D N I E N I E

W kasacji podniesiono dwa zarzuty, a to obrazy prawa materialnego w postaci art. 215 § 2 kk z 1969 r., przez przyjęcie iż skazany dopuścił się czynu tam opisanego „podczas gdy w świetle zebranego materiału dowodowego zachodziły wątpliwości, co do tego, czy do nabycia samochodu doszło oraz że skazany działał umyślnie” oraz prawa procesowego w postaci art. 158 kpk przez powołanie przez Sąd świadka z urzędu na okoliczność dokonania przesłuchania podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego, a następnie odstąpienia od tego dowodu po złożeniu przez tę osobę do akt wyjaśnienia na piśmie.

Analizując tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Jeżeli chodzi o zarzut pierwszy to stanowi on w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi sądów, a autor skargi ubiera go w formę zarzutu naruszenia prawa. Wątpliwości o jakich pisze skarżący, to jedynie wątpliwości obrony oparte na wyjaśnieniach oskarżonego z rozprawy. Sądy wyjaśniły natomiast na jakich oparły się dowodach, i są to nie tylko jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego ale i inne dowody (vide k. 305 i 340). Z dowodów tych, po ustaleniach faktycznych, wyciągnięto wnioski odnośnie subsumpcji czynu i winy oskarżonego i trudno byłoby uznać że są one nielogiczne, niespójne, a przez to dowolne. Co zaś tyczy zarzutu drugiego, to art. 158 kpk, na który powołuje się skarżący, zakazywał zastępowania dowodu osobowego treścią pism lub zapisków. W sprawie niniejszej do zastąpienia takiego nie doszło, gdyż sąd nie opierał się na notatce prokuratora, który przesłuchiwał podejrzanego (k. 208), lecz – jak wskazał w uzasadnieniu na całokształcie dowodów, w tym i wyjaśnieniach oskarżonego oraz innych dowodach osobowych i rzeczowych (k.

306 i 338v – 339v), oceniając rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania. Same strony zaś nie miały zastrzeżeń co do sposobu zaprotokołowania przesłuchania w toku dochodzenia. Zatem zarzut powyższy nie ma w ogóle oparcia w materiale sprawy. W tym stanie rzeczy kasacja niniejsza jest oczywiście bezzasadna i dlatego orzeczono jak na wstępie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność:
Kierownik Sekretariatu Wydziału
Izby Karnej S.N.